

vence 1871, čís. 76 ř. zák. Opačný náhled soudu odvolacího jest mylný, neboť zákon mluví o uznání dluhu všeobecně, takže nutno ustanovení to vztahovati na každé »uznání dluhu«, nechť stane se v kterékoli formě i z kteréhokoli důvodu. Přiznává-li odvolací soud sám, že tímto zákonem čeleno býti mělo fraudulósním jednáním manželů, nebylo by lze pocho-
piti, proč právě narovnání, které bývá dosti obvyklou formou fraudu-
lósních právních jednání, mělo by z předpisu zákona býti vyjmuto. Když
tedy narovnání toto pokládati jest dle tohoto jasného a určitého předpisu
zákona za neplatné, vyplývá z toho důsledně i neoprávněnost žalobního
nároku uplatňovaného právě z tohoto právního důvodu.

Čís. 1287.

**Nestačí, podepsal-li se jeden ze svědků poslední vůle jako úřadující
náměstek obecního starosty a k svému podpisu připojil obecní pečef.**

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1921, R I 1356/21.)

Zustavitel zanechal závěť, jež podepsána byla třemi svědky. Dva z nich
se podepsali jako »svědkové posledního pořízení«, třetí z nich připojil ke
svému jménu: »jako úřadující náměstek« a přičinil ku svému podpisu
obecní pečef. K pozůstalosti přihlásili se jak dědicové ze závěti, tak i ze
zákona. Pozůstalostní soud poukázal na pořad práva dědice ze
zákona. Rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: Stížnost zá-
konných dědiců do usnesení pozůstalostního soudu, kterým jim přidělil
roli žalobců oproti dědicům z poslední vůle, není odůvodněna, neboť roz-
hodnutí prvé stolice odpovídá stavu věci i zákonu. Dle § 126 nesp. říz.
závěť sama jest silnějším důvodem, ovšem za předpokladu, že vnější for-
my byly dodrženy. Poslední vůle, o niž tu jde, jest podepsána mimo
zůstavitele třemi osobami, dvěma jako »svědky«. Pavel N. podepsal po-
slední vůli, opatřenou pečeti »obecního úřadu« jako »úřadující náměstek!«
Jedná se tudíž o výklad § 579 obč. zák.: »dodatek, kterýž poukazuje na
vlastnost svědka« čili zda dodatek úřadující náměstek má vztah na vlast-
nost osoby podepsané jako svědka. Poslední vůle má spíše formu listiny
úřední, o jejíž platnosti rozhodnouti má soud procesní a vývody stížnosti
tudíž nejsou s to, by přivodily, by byla role žalobní přiřknuta dědicům
z poslední vůle.

Nejvyšší soud poukázal na pořad práva dědice ze závěti.

Důvody:

Podle nového doslovu § 579 obč. zák. (§ 55 třetí dílčí novely k obč.
zák.) musí se svědkové na písemné poslední vůli a to na listině samé
podepsati s dodatkem, poukazujícím na jich vlastnost jako svědků. Jak ze
znění tohoto zákonného ustanovení a z materiálů k němu (důvodová
zpráva str. 206) na jevo vychází, musí tento dodatek každý svědek sám
k svému podpisu připojiti a jest zachování této formy jednou z podmínek
platnosti testamentu. (Arg. slova v uvedené důvodové zprávě: »Deshalb
will der Entwurf in dem neuen § 579 deutlich machen, dass zwar irgend
ein auf ihre Zeugeneigenschaft hinweisender« Zusatz bei der Unterschrift

der Zeugen genügt, dass **diese** aber auch (bei sonstiger Ungültigkeit) einen solchen Zusatz erhalten »muss«). Tomuto zákonnému požadavku však v tomto případě vyhověno není. Poslední vůle, o níž se jedná, jest podepsána dvěma osobami (Františkem K-em a Antonínem T-em), kteří k podpisu svému připojili dodatek, poukazující na jich vlastnost jako svědku poslední vůle a vyhovující předpisu § 579 obč. zák., kdežto Pavel N. podepsal se jako úřadující náměstek a k svému podpisu připojil obecní pečeť a nepřipojil tudíž ke svému podpisu dodatku, jenž by ukazoval na jeho vlastnost jako svědka. Poslední vůle nemá tudíž předepsané formální náležitosti, že totiž každý svědek sám musí připojiti ke svému podpisu právě uvedený dodatek a jest proto dána vytýkaná nezákonnost, jež odůvodňuje podle § 16 nesp. pat. změnu souhlasných usnesení.

Čís. 1288.

Podnájemník nemůže se domáhati odkladu exekuce vyklizením (nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n.) proti majiteli bytu, třebaž si tento byl vydobyl přímo proti němu exekuční titul na vyklizení místností po uhasnutí nájemního poměru bezprávně užívaných.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1921, R I 1379/21.)

Podnájemník zůstal v bytě přes to, že nájemní poměr byl zrušen a nájemník se vystěhoval. Pronajímatel vydobyl si proti němu titul na vyklizení, jímž zjištěno, že podnájemník užívá nadále bytu bez právního důvodu. Povinný vymohl si po několikráte odklad exekuce vyklizením, jež mu posléze povolil soud prvního stupně z těchto důvodů: Především dlužník uvést, že povinné straně již třikrát odklad exekuce byl povolen, vymáhající strana až dosud neuplatňovala námitku, že povinné straně ochrana nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. nepřísluší z toho důvodu, že bytu užívá bez právního důvodu, dosavadní usnesení o povolení odkladu exekuce nabyla právní moci a nelze proto tuto námitku, kterou vymáhající strana mohla uplatňovati již v řízení, předcházejším prvnímu odkladu exekuce, nyní již uplatňovati, ježto právoplatnými usneseními o odkladu exekuce již rozhodnuto, že ochrana ta povinné straně přísluší. Avšak i kdyby tomu tak bylo, lze uvedenou ochranu odepřít pouze osobám, které hned od počátku zmocnily se bytu bezprávně, které tedy vůbec žádného titulu nenabýly, nikoliv však osobám, jichž titul teprve později pominul, neboť při výkladu, jaký vymáhající strana dává cit. nařízení, nemohl by vůbec nikdy odklad exekuce býti povolen, poněvadž lze říci o každém, proti němuž exekuční titul na vyklizení zní, že používá bytu bez právního důvodu. Jest zjištěno, že povinný ve sporném bytu byl dříve podnájemníkem Marie K-ové a že odsouzen byl vykliditi byt právě proto, že tento podnájemní poměr pominul zrušením hlavního nájemního poměru. Jest tedy zřejmo, že nezmocnil se bytu bezprávně, nýbrž že užívá ho z důvodu podnájemního práva, který ovšem později pominul. Rekursní soud zamítl návrh na odklad exekuce. Důvody: Nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409